

A tretji med njimi povzdignil je glas:  
Po cestah do jutranje zore  
iskal sem resnice zastrti obraz.  
Gorje mu, kdor ga je gledal kot jaz  
in laži več najti ne more!“

Molčali popotniki vsi so, dokler  
je bilo še vina v široki majoli,  
in šli so narazen v krvavi večer  
in vsi so priromali v carstvo Nikjer  
in videli so se o svetem Nikóli . . .

Vladimir Levstik.

## Božična romanca.

Zvonov brnenje se topi v daljino,  
snežena polja v žarkih se srebrijo,  
gozdovi pesem tajnostno šumijo.  
Blesteča senca gre skozi mesečino.

Od koč h koči . . . K revnemu ležišču  
pristopa in na čela dlan poklada —  
In v snu kmetiču zeleni livada  
in žetev vsa je varna, v zavetišču;

trpljenje gine, radost v srcu biva,  
nad vso je vas prišla neznana sreča,  
v zahvalo pesem plove z lin kipeča . . .  
In kmetič sniva sen nebeški, sniva . . .

In tiho zre Usmiljenje ga Večno,  
nagubani obraz, roké žuljave,  
in zre v njih vse bridkosti, vse težave,  
srce dobrotno, redko, redko srečno . . .

In solza iz oči Dobrotnih kane.  
In dalje Senca gre skozi naše kraje —  
In les šumi in z lin se trepetaje  
gubi zvonjenje sveto čez poljane . . .

Vojeslav Molè.